

N:o 55.

Af herr **C. J. Hammarström**, *om ändrad lydelse af andra punkten i kungörelsen angående förvaltningsbidrag till sjukkassor.*

I kongl. kungörelsen af den 30 oktober 1891, angående förvaltningsbidrag åt sjukkassor, punkt 2, stadgas såsom vilkor för att registrerad sjukkassa skall kunna erhålla förvaltningsbidrag af statsmedel, att kassan skall under föregående år haft egna inkomster, uppgående till minst tre gånger det begärda förvaltningsbidragets belopp. Många af landets sjuk-kassor och deribland äfven sådana, som redan äro registrerade, äro grundade på principen om tillfällig (periodisk) uttaxering af medlemmarne: De uttaxera i mån af behof; afsätta vissa bestämda belopp till fonden för hvarje år samt ha reserverat ett rörelsekapital, som dock ej får nedgå under ett visst angifvet belopp. Häraf följer, att under de år, då mindre sjuklighet är rådande bland sådan kassas medlemmar, dess inkomster äro små eller inga, då deremot under år med större sjuklighet och följaktligen mera uttaxering af medlemmarne kassans inkomster blifva större. För sådana sjukkassor, som under de år, då mindre sjuklighet egt rum, haft mindre inkomster, utestänger ofvannämnda bestämmelse möjligheten att erhålla något förvaltningsbidrag näst påföljande år, äfven om de för öfrigt ha uppfyllt de lagbestämmelser, som hafva afseende härpå, och det tages ingen hänsyn till, om kassans inkomster ett annat år derförut varit mer än tio gånger det belopp, som statens förvaltningsbidrag skulle uppgått till. Sådant har inträffat och kommer, så länge denna bestämmelse är gällande, att fortfarande inträffa, hvilket helt naturligt inverkar menligt på intresset hos sådana, som eljest äro i behof af att bereda sig den här åsyftade sjukhjelpen.

Den af Kongl. Maj:t den 3 oktober 1884 förordnade arbetareförsäkringskomitén, hvars arbete gaf uppslaget till lagen angående sjukkassor, säger i sitt digra betänkande angående de i landet befintliga sjukkassor, »att dessa högst nyttiga inrättningar svärligen utan lagstiftningens stöd och offentliga bistånd skola någorlunda kunna motsvara behofvet för sin uppgift»

och »att de resultat, som i fråga om sjukförsäkring vunnits genom de små krafternas frivilliga sammanslutning, vore redan så vackra och så lofvande, att de antagligen borde bli på det hela tillfredsställande, om denna verksamhet blott erhöle rättsligt stöd och ekonomisk uppmuntran af det allmänna.»

Nu har lagstiftningen visserligen möjliggjort »offentligt bistånd» åt de större sjukkassorna, men lemnat de mindre åt sig sjelfva utan både »rättsligt stöd och ekonomisk uppmuntran.» Men då det troligen icke varit lagstiftarnes ursprungliga mening, att en del af landets sjukkassor skulle komma, så att säga, utanför lagens skydd och offentliga bistånd, och då de mindre sjuk-kassorna väl utöfva en proportionsvis lika nyttig verksamhet som de större, samt då de senare dessutom, äfven utan offentligt bidrag, hafva lättare att fungera än de förra, så borde en lagändring i ofvan åsyftade riktning anses berättigad. Jag tager mig därför friheten att vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del besluter, det punkten 2 i Kongl. Maj:ts nådiga kungörelse angående förvaltningsbidrag till sjukkassor af den 30 oktober 1891 skall erhålla följande ändrade lydelse: »Sjuk-kassa skall under föregående år haft inkomster, uppgående till minst hälften af det begärda förvaltningsbidragets belopp»;

eller om vederbörande utskott med hänsyn till för handen varande förhållanden, hvarom jag i en samtidigt väckt motion om ändring af lagen om sjukkassor ordnat, skulle finna sig förhindradt att tillstyrka en sålunda bestämdt formulerad förändring,

att Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att, för den händelse Kongl. Maj:t med anledning af hvad i ärendet förekommit i nåder förordnar om utarbetande af förslag till ändring af kongl. kungörelsen af den 30 oktober 1891 angående förvaltningsbidrag åt sjukkassor, bestämmelsen i punkt 2 om storleken af kassans årsinkomster, som utgör vilkor för erhållande af förvaltningsbidrag, måtte fixeras så lågt som möjligt.

Om remiss till lagutskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 januari 1897.

C. J. Hammarström.